

NUMĂRUL

197

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Primii pași

Între creatură și creator există o tainică legătură, ce nu poate fi explicată și nici măcar înțeleasă; este dincolo de rațiune, transcende timpul; vine de undeva din veșnicie, din gândul Său, din adâncul inimii Sale...

Când am devenit conștientă de existența LUI? Nu mai știu exact momentul, dar îmi amintesc de un moment când eram mic copil (nu cred că aveam mai mult de 6-7 ani) și mă frământa o întrebare: „*oare cum de oamenii spun despre Dumnezeu că El este Infinit, când tot ce este în jurul meu are un început și un sfârșit??*”

Știu că această întrebare a prins glas și l-am întrebat pe bunicul meu, Gică. El a fost un om sincer în credința lui și mi-a dat următorul răspuns: „*Dragă Ligia, nu ai cum să înțelegi ce înseamnă a fi infinit, pentru că tu ești o ființă creată*”. Nu știu cum, dar răspunsul dat de el mi-a liniștit sufletul și am crezut că **Dumnezeu există, că El este Creatorul meu, că eu am fost creată de mâinile Lui, că El m-a adus în ființă**. Așa de tare am crezut încât, imediat ce a căzut comunismul (abia împlinisem 11 ani), am dus la școală bibliei, tot felul de broșuri și povesteam celor din jurul meu despre un Dumnezeu care a creat cerurile și pământul (rețineți, vă rog, că nu părinții mei mi-au impus acest lucru și nici măcar nu mi-au sugerat!)

Am fost așa de întristată când cei din jurul meu nu îmi dădeau crezare, le arătam cerul, soarele la apus, ploaia și le spuneam „**Dumnezeu a creat aceste lucruri!**”

Și știți ce răspuns mi-a dat un alt copil de aceeași vârstă cu mine (mama ei era profesor de geografie la aceeași școală)? „*Cum poți, Ligia, să crezi că Domnul a creat ploaia? Ce, nu ai auzit de circuitul apei în natură??...*”

Dar ceva în adâncul ființei mele nu a dat crezare acestor voci care negau existența Lui.

Am ajuns să fiu „discutată” în cancelarie între profesori; doamna de geografie a zis în fața întregii clase: „*Dragi copii, voi chiar credeți că Dumnezeu există? Cum să credeți așa ceva?? Ia duceți-vă acasă, nu învățați nimic la geografie, apoi rugați-vă la Dumnezeu să știți lecția și veniți la școală; Credeți că veți fi ajutați de Dumnezeu la test la geografie?? Chiar credeți că veți ști lecția și veți lua nota 10? Cum să credeți așa ceva??*”

Apoi doamna dirigintă – profesor de matematică, o femeie cu personalitate – m-a ridicat în picioare și a început să mă mustre în auzul tuturor: „*Ligia, am auzit că faci prozelitism. Ți interzic să mai spui ceva despre Dumnezeu, să mai aduci bibliei la școală, să mai vorbești despre El. Aici nu suntem la biserică. Aici este școală!*” Iar eu, în sinea mea, nu înțelegeam de ce doamna e așa de supărată, ce rău făcusem.

Și în acel context Dumnezeuul meu a deschis inima la trei colege cu care am început să mă întâlnesc și să studiem Evanghelia după Matei (ce putea ști un copil de 11 ani din Matei?!). Iar în clasele a VII-a și a VIII-a, la orele de muzică am cântat cu aceste fete și cu încă un băiat – Ovidiu, fratele lui Moni Marfă și al Dianei Clim –, în repetate rânduri, melodii de la biserică; doamna de muzică ne-a rugat de mai multe ori să îi cântăm „melodii din alea de la biserică”. Poate unii dintre voi știu melodia celebră „Vreau Isuse să rămâi în inima mea”, iar totul se întâmpla în aceeași școală).

Încetul cu încetul inima mea s-a îndrăgostit tot mai mult de El și, la un moment dat, am decis să fac pasul botezului. Nu știu când s-a născut și a încolțit acest gând....dar îmi aduc aminte acea zi.

Era într-o duminică de mai, aveam 13 ani, inima mea era plină de emoții. Îmi aduc aminte că am cântat în fața bisericii melodia „Mărețul Har m-a mântuit”; și-mi mai aduc aminte cum am pășit în apă. Cum am ieșit din apă.... Mă așteptam să mă simt mai sfântă, mai deosebită, mai plină de putere, mai puțin vulnerabilă. Dar mare mi-a fost uimirea când mi-am dat seama că botezul este celebrarea legământului cu El, că botezul arată spre credința din inima mea, că botezul nu mă face un om mai sfânt, ci mai degrabă mai responsabil în ce privește viața mea de credință. Aceste lucruri le-am priceput pe parcursul anilor de credință: botezul a fost doar un mod prin care am rostit că vreau să mă dau pe mâna fraților mei, că vreau să mă dăruiesc Lui slujind trupul Său de aici de pe pământ.

Dragilor, vouă, care astăzi faceți acest legământ, vă doresc să nu uitați această zi și, ori de câte ori calea vi se va părea prea grea, priviți înapoi la această zi ca să puteți căpăta puterea de a pași înainte!

Ligia Boca

Sora cea mică

Pe fetele lui Adi și ale Aurei Vatamaniuc le-am cunoscut la căldura unui foc de tabara la Muncelul pașcanilor în Tabăra Neemia 2000; și nu atât pe cele două micuțe personal, cât minunatele povești pe care cei doi, ca familie, ni le-au împărtășit despre cele două năzdravance.

Apoi au crescut mari și pentru că la noi în biserică erau cam singurele, au decis să meargă împreună într-o altă comunitate locală, unde erau mai mulți copii de vârsta lor (dacă vă vine să credeți că în Neemia nu prea erau copii la vremea aceea!). Și au trecut ani de atunci, și s-a făcut octombrie 2014. Și într-o duminică, după slujba din biserică, iată că vine să mă caute Aura, însoțită de o tânără domnișoară; care domnișoară nu era alta decât fetița cea mică din poveștile Muncelului 2000.

„Domnu’ Vali, iată că Ami are să-ți comunice ceva!”

Simplu, cu oarecare timiditate în glas, dar hotărâtă în atitudine, Ami și-a arătat gândul de a rămâne în Neemia și dorința să vină la El Roi. Au trecut de atunci câteva luni și am reușit să cunosc câteva lucruri despre copilul care s-a făcut mare: o fată frumoasă, inteligentă, sensibilă, dar foarte hotărâtă în tot ce întreprinde și, pe deasupra, foarte, foarte bine crescută.

Venise deja cu decizia botezului luată, așa că am căutat să aflu care îi este motivația venirii în mijlocul nostru; și nu pot decât să mă bucur văzând că nu socializarea, nu alte forme culturale ale Neemiei au motivat-o spre acest pas, ci dorința de a-L cunoaște mai mult pe Domnul prin sfințire și Cuvânt, Cuvânt ce mă rog din suflet să rămână în ea curat, viu și trăit.

Și, așa ca în toate poveștile frumoase, sora cea mică a adus-o după ea și pe Adina, surioara mai mare (dar mai mică de stat și mai artistă!), și iată că acum, împreună, aduc Cerului și nouă bucurie nespuse de multă, și de aceea le mulțumim lor, dar și părinților care le-au crescut atât de frumos.

Să creșteți, să trăiți și să înfloriți ca niște flori de crin în Domnul cu Care astăzi vă logodiți!

Vali și Ramona Meiu—El-Roi

Dragă Ami,

Am atât de multe amintiri frumoase cu tine de când erai la grupa mare de copii ARIEL... Știam eu că într-o zi o să decizi să-L urmezi cu toată inima pe Domnul Isus. Mereu erai preocupată să nu ratezi momentul în care să iei deciziile importante pentru viața ta. Mă năpădeai cu multe întrebări profunde și nu renunțai până nu erai sigură că ai înțeles. Erai atât de dornică să înțelegi clar ce înseamnă să-L iubești și să-L urmezi pe Domnul. Mă bucur enorm pentru tine că acum ai ales să decizi în cel mai important domeniu din viața ta. Te felicit ! Îți felicit și pe deosebiții tăi părinți, care ți-au fost mărturie în trăirea pe calea credinței. Mă simt onorată și îți mulțumesc pentru că nu ai lăsat fără rod mica mea trudă din copilăria ta. Ești specială, preafrumoasă Ami. Te îmbrățișez!

Estera Ștefan

Locul lui Andrei...

Locul lui Andrei este în copac !

Prima dată când mi-ai zis că înțelegi mai bine lecția dacă stai în copac m-am panicat, căci nu aveam atâtea copaci câți copii erau în acea zi la Ariel. Din fericire, ceilalți n-au fost interesați să dea comoditatea scaunului pe loja din copac. Da, așa erai tu, Andrei, mereu dornic de înălțime. Întrebările tale erau la un nivel înalt, iar răspunsurile, de pe crengile copacilor, mă surprindeau tare plăcut. Aveai o viziune mult lărgită asupra lucrurilor. Povestea mereu noile descoperiri științifice și planurile tale de a mai inventa ceva. Ne-ai provocat la a ne dori mai mult de la existența noastră. Ai vrut să fii diferit și ai făcut-o într-un mod plăcut, ca un model demn de urmat. Eu și ceilalți copilași ne-am obișnuit că locul tău e în copac și ne-a amuzat mult acest lucru. Însă acum se pare că ai schimbat copacul. La ultimele lecții din Biserică ai urcat într-un falnic stejar, de unde ai văzut mai bine cerul și ai râvnit la un loc în copacul vieții eterne. Cerul întreg se bucură de decizia ta, iar Dumnezeu dorește să-ți dăruiască cel mai de onoare loc în Împărăția Lui. Pământenii te salută și te felicită!

Estera Ștefan

Ami

Majoritatea o cunoașteți pe Ami (Amelia) cea drăguță, sensibilă, cu o disponibilitate mare de a ajuta pe toată lumea din jurul ei. Ea este al doilea copil în familia noastră. Ne-am așteptat să fie blondă și cu ochi albaștri, să-i semene tatălui său. Blondă a rămas, dar cu ochi căprui.

Am ales și numele Lidia în amintirea celei care a fost mama lui Adi. Și chiar s-a potrivit bine. Lidia este o fată deosebit de harnică și perseverentă. Îndrăznește să își fixeze țeluri mărețe și luptă pentru a le atinge. Este neobosită în muncă. Îi place să organizeze evenimente, să facă aranjamente florale deosebite, să decoreze casa frumos, să creeze un mediu ambiental plăcut.

De micuță i-a plăcut să cânte și să organizeze spectacole pentru musafirii care intrau în casa noastră. Pe fața ei citești doar bucurie mereu chiar dacă sunt treburi grele de îndeplinit. Este serioasă atunci când este vorba despre relații și ține mult la prietenii săi. În prezent studiază la Colegiul Richard Wurmbrand, căruia îi suntem mulțumitori deoarece a contribuit enorm la zidirea unui caracter

frumos al fetei noastre, și nu doar la formarea ei academică.

Însă lucrul care îl țin bine minte din copilăria ei și a Adinei (sora mai mare) este acela că deși aveau 3 sau 4 anișori, pentru oricine intra în casa noastră, găseau repede un cadou simbolic, îl împachetau frumos și îl dăruiau oricui ne făcea o vizită, indiferent dacă era din orașul nostru sau mai de departe. Un spirit de dăruire extraordinar care îl păstrează și azi, ba chiar mai mult. Ami a avut mereu compasiune și grijă față de colegii săi. Poate să vadă imediat o nevoie și acționează prompt. Ca și copil al bisericii Neemia, a participat la lecțiile de la grupul Ariel. Tot ce este frumos în ea s-a zidit pas cu pas. Acum este o tânără de care suntem mândri. Decizia de a-L urma pe Domnul Isus ne aduce o enormă bucurie în sufletul nostru de părinte. Am văzut la Ami primele semne ale dorinței după Dumnezeu în urmă cu 2 ani, după tabăra din Anglia. Apoi Ami a făcut primii pași în apropierea de Scripturi prin grupul de adolescenți al bisericii Neemia. Ultima excursie împreună cu pastorul Costel Ghica a avut un rol decisiv pentru a o ajuta pe Ami să facă acest pas al cununiei cu Hristos. În prezent este fascinată de întâlnirile de la grupul ei de casă, condus de fratele Vali Meiu.

În calitate de părinți, îi mulțumim Lui Dumnezeu pentru frumusețea ei interioară, pentru că este o fată iubitoare de cer și grijulie față de semenii. Îi dorim ca visele ei îndrăznețe să fie împlinite și să biruiască orice lucru împreună cu Hristos. Să nu uite mesajul "POT TOTUL ÎN HRISTOS CARE MĂ ÎNTĂREȘTE !" Filipeni 4:13

Cu drag,

Aura Vatamaniuc—mama

Adina

Este primul copil din familia noastră și a venit pe lume ca un dar deosebit pentru noi. Îmi amintesc și acum deși era târziu în noapte și eram istovită după naștere cum stăteam și o admiram cât de frumoasă era, în loc să mă odihnesc. Parcă era Albă Ca Zăpada din filmul lui Disney.

Adina este o fată care trăiește intens emoțional, nu se exteriorizează prea mult și are un suflet de o sensibilitate aparte. Îi place să ne facă surprize plăcute. Are mâini de aur, minte creativă și te uimește prin logica ei. Este deosebit de talentată în pictură dar și în confecționarea de îmbrăcăminte. O moștenește în acest sens pe bunica Lidia de la Suceava.

Este foarte legată de surioara ei Ami alături de care împarte darul îmbinării culorilor.

Suntem bucuroși de decizia luată de Adina, de a se alipi de Domnul Isus pe care îl cunoaște din fragedă pruncie. A învățat primele litere, cu ajutorul primei ei biblie: "Biblia pentru ochișori mici", pe care a răsfoit-o cu plăcere până când a rupt foile. Era fascinată de imaginile din ea.

Ceea ce îmi amintesc cu plăcere cu Adina, sunt serile în care eu sau soțul stăteam împreună și îi citeam povești până adormea. Punea întrebări care ne puneau în dificultate uneori. Mai ales când îi plăceau imaginile din cărțile de povești scrise în suedeză și trebuia să le traducem, fiecare din noi traducând diferit aceeași poveste. Bineînțeles că atunci copilul reacționa că nu e așa cum știa povestea de la celălalt.

Adinei îi place să încerce să dezlege sau să facă treburile sofisticate. Are un spirit practic și inventiv de invidiat. Se poate lua la întrecere cu orice băiat în rezolvarea treburilor tehnice de pe lângă casă. Ceea ce creează mâinile ei are strălucire aparte.

De asemenea, s-a remarcat prin spiritul de antreprenoriat. Timp de 12 ani, soțul meu zi de zi a dus-o la școală, pregătindu-i ceaiul și sandwichul de la ora 10. Într-o zi, Adina vine acasă cu ideea de a face câte 2 sandwiciuri pe zi pentru ca să aibă unul pe care să îl vândă colegilor ai căror părinți nu au avut timp să le pregătească pachetul pentru ora 10. Interesantă idee pentru noi. Eu, fiind mai axată pe caritate, i-am sugerat să îl ofere în dar. Și așa au trecut cei 12 ani de școală.

Ne bucurăm pentru faptul că anul acesta absolvă Colegiul Richard Wurmbbrand, dar în același timp ne pare rău că a trecut prea repede timpul.

Cea mai mare satisfacție a noastră ca părinți, este că azi Adina a ales să spună DA lui Hristos din propria inițiativă, nu la recomandarea părinților.

Cu drag,

Aura Vatamaniuc—mama

Dragii mei

„Pariți că Dumnezeu există. De câștigați, câștigați tot; de pierdeți, nu pierdeți nimic.” (Blaise Pascal)

L-am cunoscut pe Andrei în urmă cu doi ani și pot spune că a rămas același suflet blând, cald, o persoană în interiorul căreia Dumnezeu a așezat cele mai minunate gânduri, sentimente și dorințe. Mereu cu zâmbetul pe buze, a avut un cuvânt de încurajare în momentele în care am avut nevoie. Are ceva bun de spus despre fiecare persoană nou întâlnită, vede partea plină a paharului. Cu o gândire optimistă, lipsit de invidie, are calități nemăsurate, încât defectele devin insignifiante. Totuși, loc de îmbunătățiri este mereu, iar a fi mai puțin leneș nu face niciun rău.

După cum nici până acum drumul său nu a fost presărat doar cu flori, nici după botez nu vor fi doar bucurii. Însă, Dumnezeu ne promite în Isaia 54:10 „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine”. Cu încredere în Cuvântul Său, va

putea rămâne statornic, va fi plin de dragostea și pacea lui Isus ca până acum și se va apropia din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Ca un ultim îndemn, Romani 12:2 „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea buna, plăcută și desăvârșită.”

Lidia

Amintiri dintr-o vară secetoasă

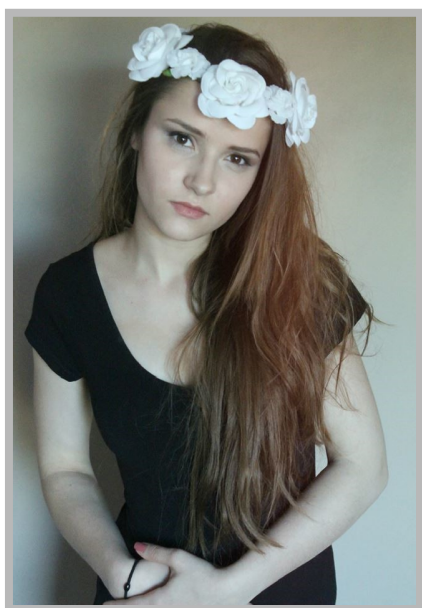
Ne amintim cu drag, de momentele petrecute împreună cu Adi, Aura și Adina, într-o vară secetoasă, când o furtună năprasnică s-a abătut deasupra Botoșaniului și copacii se unduiau până la pământ în huruitul vântului. Tunetele și fulgerele străpungeau cerul negru, aprins de mânie, tăind totul în cale. În clipele acelea de strașnică vijelie, Adina s-a speriat îngrozitor și eu cu Filica am chemat-o în camera mare pentru a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu, cerându-i să oprească toată grozăvia care se pornise

împotriva omenirii. După aproximativ 5-10 minute, Dumnezeu ne-a ascultat, iar furtuna s-a oprit și Adina a rămas adânc marcată de răspunsul primit din partea Lui. De atunci, ea a rămas o fată credincioasă și ne bucurăm enorm pentru că a decis să își predea viața în mâna Singurului Dumnezeu Viu.

Domnul să te binecuvânteze, draga noastră nepoată, Adina Vatamaniuc!

Cu drag, **Dorin și Filareta Ifrim**

Scrisoare de recomandare pentru Lidia Amelia Vatamaniuc

În calitate de profesor și dirigintă a elevei Vatamaniuc Amelia, începând cu clasa a Va și până în prezent, pot spune ca mi-a făcut plăcere să o am ca elevă.

Este o tânără cu o mărturie bună, respectuoasă, atentă cu cei din jur și dornică să ajute. Are o comportare cuviincioasă, fiind receptivă la îndrumări.

Colegii și profesorii o apreciază ca fiind inteligentă, cu o mare putere de muncă și capacitate de a sistematiza informațiile. S-a remarcat prin creativitate, originalitate, simț practic în organizarea unui eveniment în cel mai mic detaliu. Orice activitate este tratată cu maximum de seriozitate, fiind o persoană extrem de organizată. Are o ținută ireproșabilă, dând dovadă de seriozitate atât în vestimentație cât și în comportament.

Consider că aceste calități sunt rezultatul cunoașterii Adevărului și cred că Amelia îl iubește pe Dumnezeu. Prin urmare, o felicit pentru decizia de a-L mărturisi pe Dumnezeu în apa botezului ca Domn și Mântuitor. Este extrem de valoroasă tocmai pentru faptul că s-a decis să Îl urmeze cu credincioșie pe Cel care a plătit un preț pentru răscumpărarea omenirii.

Domnica Maciuc—diriginta Ameliei

De la AGAPE, cu dragoste...

„Această zi va fi un nou început pentru tine. Îți dorim să fii consecvent în noua ta viață și să crești spiritual astfel încât să atingi maturitatea spirituală pe care o dorește Dumnezeu de la tine.”

Mihaela & Gheorghiță Bulgariu

„Mă bucur din toată inima pentru această zi atât de importantă pentru tine. Îți doresc ca amintirea acestei zile să fie mereu înaintea ochilor tăi ca o scumpă piatră de aducere aminte în fiecare zi a vieții tale de credință! Ne bucurăm pentru că ai crescut împreună cu noi la grupul Agape și astăzi putem fi alături de tine.”

Ionela

„Este o zi de sărbătoare în familia Neemia, dar imaginează-ți ce este în ceruri...Ne bucurăm pentru acest nou drum deschis în viața ta de credință și îți dorim multe momente frumoase alături de Domnul, menite să fie povestite...mai ales la grupul de casă :)”

Anca & Marius Bulgariu

„Andrei este o surpriză pentru mine, să îl văd ca protagonist al sărbătorii de botezuri. Nu apucasem încă să mă gândesc în dreptul lui, care ar fi următorul pas în călătoria lui cu Domnul. Și iată că acum, în prag de bacalaureat, a luat o decizie foarte importantă. Să declare solemn, public, iubirea și dedicarea sa pentru Domnul Isus Hristos. Atât el, cât și Ami fac parte din generația de copii pe care i-am găsit la sosirea mea în Biserică, chiar le-am ținut și câteva lecții la Școala duminicală Ariel, de aceea nu îmi revin din uimire când îi văd cum, cu toată seriozitatea, pășesc înainte pe drumul credinței, ca adulți. Constat că Duhul de viață al Domnului aduce rod în cei cărora li s-a sădit sămânța și îi aduc laude și mulțumiri!

La întâlnirea de săptămâna aceasta a Bisericii de casă Agape l-am văzut pentru prima dată după de a luat decizia. A intrat cu un zâmbet cât toată fața, jubilează pur și

simplu, ca un proaspăt îndrăgostit. Este pe val, gata să răzbească până la capăt, să intre în destinul său cu îndrăzneală. Planurile lui includ și slujirea Bisericii cu darurile ce i le-a hărăzit Domnul. Am avut un timp de împărtășit din poveștile noastre cu Dumnezeu, iar Andrei a avut ocazia să urmărească puțin evoluția noastră în ani de zile. Unde suntem acum, și, mai ales, de unde am pornit! Ce frumuseți ne-a dăruit Domnul, ce pietre prețioase prin fiecare relatare a dragostei noastre dintâi pentru Domnul Isus Hristos! Unii mai introvertiți, alții accesând mai mult supranaturalul, dar toți, fericiți peste măsură să fie mântuiți. Să fie copiii Domnului, să devină Mireasa Domnului Isus. Așteptăm de acum înainte și povestirile lui Andrei, prin care îl va cunoaște tot mai mult pe El, Dumnezeu Cel adevărat, Atotputernic, Viu, prezent cu fiecare respirație a vieții sale, Prieten de încredere, Mentor, Consilier, Mântuitor veșnic, Mângâietor...La infinită cunoaștere a Aceluia care este!”

Anuța Bulgariu

„Dacă vorbești în biserica

Neemia despre un băiat tare isteț, care atunci când era la școala duminicală nu putea sta locului nici o secundă, dar când îl întrebai orice avea totdeauna răspunsul cel mai bun pregătit de rămaneai surprins de cât de atent a fost tot timpul, acela este Andrei.

Dacă întrebi despre un băiat sclipitor la informatică, care a participat la nenumărate olimpiade și concursuri, vei fi surprins să afli că tot despre Andrei este vorba. Din pricina aceasta, cum venea primăvara, nu-l mai vedeam la ochi având în fiecare săptămână tot felul de competiții.

Dar nu din aceste cauze ne-a chemat el astăzi, ci pentru că vremea dragostei pentru Isus Hristos a început în inima încercată a tânărului Andrei. L-am ascultat cum cu luciditate descria generația din care face parte ca fiind atee, respingând orice legat de Isus și Dumnezeu cu o siguranță care te înspăimântă. Parcă lumea a început cu această Generație Z (a celor născuți după 1995) și nu poate continua fără ei. De aceea decizia ta, Andrei, de a face legământ cu Isus Hristos prin apa botezului este insolită și va genera reacții între prietenii tăi. Să nu-ți fie rușine de Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele tale și ale întregii lumi, Cel întâi născut din toată zidirea și Cel în care se vor uni toate pentru veșnicie”.

Emilian Bulgaiu

Pentru fiul meu!

Ar trebui să scriu câteva cuvinte despre Andrei, fiul meu.... Tot felul de amintiri vin, de-a valma, în capul meu, nu știu ce să aleg, ce să fie mai relevant....

Andrei e un copil frumos și bun. Nu țin minte să fi făcut prea multe poze în copilărie, nu ne-a supărat niciodată prea tare. Ce-i drept,ăștia pasionați de calculatoare nu prea au timp de năzbâtii. De mititel, nici nu apucase bine să vorbească, și mânuia tastatura mai bine decât unul mare. E drept, acum nu mai pare așa o minune, dar pe vremea aceea, acum nouăsprezece ani, chiar ne lăsa cu gura căscată! Si așa a rămas, pasionat de calculatoare, de informatică! În ce privește școala, Andrei a fost un copil binecuvântat de Dumnezeu cu o minte ageră, prindea totul din clasă, așa că a fost ușor și pentru noi, n-am făcut bastonașe, adunări, scăderi...n-am făcut niciodată teme cu el, pregătiri pentru examene... Ne-am bucurat din partea lui de multe performanțe școlare, n-am avut decât laude din

partea profesorilor lui. Dacă eu mai eram pornită uneori spre critică, la școală toată lumea mi-l lăuda, că e un copil educat, bine crescut... Acum, sincer vorbind, o fi și meritul nostru, al părinților, dar un mare merit în educația lui Andrei îl are Biserica! Lucrarea cu copiii, taberele de vară, grupurile de casă, toate acestea l-au format pe Andrei, l-au ferit de ispitele pe care copiii noștri le găsesc la tot pasul! Și mai presus de toate, Domnul, care l-a iubit atât de mult, chiar dinainte să ni-l dăruiască nouă, mie și lui Adi, ca pe un dar de mare preț. Astăzi mă bucur nespus că Andrei a ales singur să meargă pe mâna Domnului, pe Calea Lui. La fel ca acum mulți ani, când elev în clasa a V-a fiind, și-a asumat fără ezitare, la ora de religie, statutul de evanghelist! Poate nu vi se pare mare lucru, dar pe atunci era singurul din clasă cu o altă religie decât cea oficială, iar eu nu i-am spus niciodată ce ar trebui să aleagă! Andrei al meu și-a ales întotdeauna singur drumul, poate noi l-am mai sfătuit, dar nu l-am obligat niciodată. Despre botez n-am vorbit, m-a surprins că s-a hotărât să se boteze! Atunci am jucat puțin rolul „marelui inchișitor”, l-am ispitit cu oferta lumii, cu nebuniile tinereții, provocându-l să se gândească la această Cale, care nu e ușoară... să se mai gândească, poate nu e pregătit, poate vrea să guste mai mult din ce oferă lumea și plăcerile ei... Mirarea mea este că Andrei n-a ezitat deloc, băiatul meu știe bine ce a ales și am întrezărit la el o mare emoție.Și la mine o mare fericire, că a ales bine, foarte bine.

Domnul nostru Isus Hristos să te binecuvânteze, copilul meu, și să te însoțească zi de zi, până la marea întâlnire cu El!

Anca Netedu

Dragile noastre

Dragile noastre Ami și Adina,

Ne bucurăm foarte mult de prezența voastră în grupul nostru și că putem fi alături de voi în aceste momente de bucurie sfântă. Ne bucurăm de sinceritatea voastră, de bunătatea și credințioșia de care dați dovadă mereu.

Noi, grupul El-Roi, vă dorim să nu uitați niciodată momentul sacru de astăzi și, indiferent de ce urmează, să vă bucurați de decizia luată și să luptați pentru a ajunge împreună acolo unde Domnul nostru va șterge orice lacrimă și durere.

El Roi

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu

Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Krișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope, Costel Cozorici

Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu

Tehnoredactor coordonator: Daniel Bosîncianu

Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Silvia Cojocariu – responsabil de număr

Oana Bilan – corector

Mihai Ghiurțu – revizor

Bogdan Bosîncianu – tehoredactor

E-mail:

grauntedemustar@yahoo.com